

Nødskilling. De have staaet som Medlemmer af deres Forening i mange Aar og været med til at hjælpe andre, og nu faa de selv 2 Kr. om Ugen, men det er betydet dem fra Administrationen, at de kun maa faa 1 Kr. Ærede Medlemmer vide, at ved den sidst foretagne Ændring i Alderdomsunderstøttelsesloven blev det bestemt, at Kommunen skulde se bort fra et Beløb paa 100 Kr. i Legater o. s. v., og det gør man i Almindelighed; det gør man ude i Land- og i Bykommunerne; man er ikke smaalig paa det Omraade. Kun Københavns Kommune sætter sig ud derover. Naar jeg fremdrager dette Forhold, er det ogsaa, fordi de Herrer Embedsmænd, der administrere Lovene, maa vide, at man her inde paa Rigsdagen dømmer ganske anderledes, end de ud fra deres bureaukratiske Tankegang gøre det.

Jeg har dernæst et Par Ord at henvende til den højtærede Landbrugsminister. Med Beklagelse saa jeg i Sommer i Bladene, at Landbrugsministeren havde givet Tilladelse til en Forlængelse af Dyrehavsbakkens Sæson — jeg husker ikke, om det var paa 8 eller 14 Dage. Det kunde ikke falde mig ind at angribe den højtærede Landbrugsminister, fordi han har givet denne Tilladelse, thi jeg antager ikke, at han kender nærmere til det Liv, der føres paa Dyrehavsbakken. Naar jeg drager Sagen frem, er det, fordi jeg ser alt det Gøgl, alt det Knejspeuvæsen og al den Prostitution, som trives derude, som et Led i de Bestræbelser, der fra samvittighedsløse Menneskers Side gøres for at drage Ungdommen nedad. Det kan neppe være den højtærede Landbrugsminister bekendt, hvorledes Forholdene ere, saa vilde han neppe have givet Tilladelsen, og det kan godt være, at adskillige, som have besøgt Dyrehavsbakken i tidligere Tid, ville mene, at hvad jeg her siger, er overdrevent. Jeg vil da bede de ærede Medlemmer næste Aar at se derud. De ville da se den Hærskare af ganske unge Piger paa 15—16—17—18 Aar, udgaaede fra Arbejderklassen, som her blive legemlig og sjælelig forraaede. De ville se det Knejspeuvæsen, der trives der. Det kalder man Adspredelse; det kalder man Forlystelse, men det er simpelt hen ikke andet end Raahed, og der er ikke mange Lande, der have Mage til Raahed at opvise, en Raahed, som for øvrigt ogsaa findes omkring i mange af de københavnske Knejper. Til Knejperne her i København er jo desværre Prostitutionen i meget høj Grad knyttet. Jeg synes, at vi burde føle det — jeg føler det i hvert Fald som Arbejderrepræsentant — som en Pligt at

være med til at advare imod, at man giver sig alle disse raa Forlystelser i Vold. Jeg beklager derfor ogsaa de mange Bevillinger, der i de senere Aar ere givne til Totalisatorspil paa Traverbanen o. s. v. Jeg beklager de Bevillinger, der ere givne til Oprettelsen af Landbrugslotteriet og Presselotteriet, og jeg forstaar egentlig ikke, med hvilken Motivering man har givet dem. Jeg ved i hvert Fald, at de Væddeløb, der finde Sted paa Traverbanen, i mange Tilfælde ere det rene, skære Dyrplageri, som slet ikke have noget med Sport eller Udviklingen af Hesteracer at gøre. Og jeg ved, at stedse flere og flere unge Mennesker af Middelstanden og Arbejderklassen drages ind i denne Hvirvelstrøm, der drager dem til Bunds, og som slet ikke gør dem til andet end til ivrige Deltagere i Væddeløbspillet. I det Øjeblik Staten inddrog Bevillingerne, vilde Interessen for disse Væddeløb utvivlsomt høre op, og man vilde se den store Strøm af unge Mennesker, der drages dertil, forsvinde.

Jeg vil i denne Forbindelse ogsaa sige, at det forbavser mig, at den københavnske Journaliststand i den Grad, det har været Tilfældet, søger at skaffe sig Indtægter til sine nødlidende og gamle Medlemmer eller til Stipendier ved Spil. En fattig Mand, der tigger et Stykke Brød eller nogle Skilling — enten han nu for disse Penge køber Mad eller Brændevin — bliver straffet for Betleri, men meget af Henvendelserne til Offentligheden om at købe Billetter til Rundskuedagen o. lign. er i Virkeligheden Prelleri, en maskeret Form for Betleri, som den danske Journaliststand slet ikke kan være bekendt. Bladejerne maa sørge for at lønne deres Medarbejdere saaledes, at de kunne leve, give dem Pension og Stipendier. Det er ganske uværdigt med alt det Gøgl, som under Navn af Rundskuedag og andet har holdt sit Indtog herhjemme. Jeg beklager, at man i sin Tid gav Journalisterne — Journalistforbundet og Journalistforeningen i Fællig — Bevilling til et Presselotteri, som blev udnyttet af nogle tyske Handelsmænd. Ganske vist tjente Journalistforbundet og Journalistforeningen en pæn Sum Penge derved, men forargeligt var det under alle Omstændigheder.

Jeg har tidligere — det var vist i sidste Rigsdagssamling — haft Anledning til at bringe den højtærede Justitsminister en Tak, fordi han har stillet sig velvillig til forskellige Krav og Anmodninger om at skride til en Benaadning af saadanne Personer, som havde begaaet en latterlig